Utrecht University Library
Partner in Science
Universiteit Utrecht

Hypermnestra : treurspel

https://hdl.handle.net/1874/371992

Tooneelstukken
Te WINKEL
No. 921

J. de Nicolai

Le Mierre - St Mirianus - V. 269 C
Chateaubrun - J. Stamboute N 362 b
J. de Bruges N 706

HYPERMNESTRA, Treurſpel.

921 1 =

HYPERMNESTRA,

TREURSPEL.

NAAR HET FRANSCHE

VAN DEN HEERE

LE MIERRE.

TE AMSTELDAM,

By IZAAK DUIM, Boekverkooper, op den hoek van den Voorburgwal en Stilsteeg, 1762.

Met Privilegie.

HYPERMNESTRA.

TREURSPEL.

NAAR HET FRANSCHE

VAN DEN HEERE

L. D. MARMONTEL.

TE AMSTERDAM,

By ISAAK DUIM, Boekverkooper, op den hoek van den Voorburgwal en Stilligeg, 1762.

Met Privilegie.

AAN DEN

WEL-EDELEN HEERE

JONAS WITSEN DEN JONGEN,

COMMISSARIS DER STAD AMSTELDAM.

KOn immer Melpomeên door droefheid 't hart ontroe-(ren,
Als zy de deugd vertoonde, in rampspoed, fel verdrukt;
En 't weder beurtelings tot zachte vreugd vervoeren,
Wanneer ze in zegepraal der wreedheid wierdt ontrukt:
Het was, toen zy bestond uit de oudheid op te delven,
Wat eertyds Hypermnestre in Argos ondervondt,

Toen ze in haars Vaders hof en prachtige gewelven,
Noch haar' gemaal verriedt, noch haare pligten schondt;
Schoon haar die Vader drong, (kon zy zulks oit verwachten,
Wyl hy dien huwlyksknoop zelf plegtig had gelegt?)
Om haaren bruidegom met eigen hand te slachten,
In d'eerſten bruiloftsnacht, na een' gewenschten echt;
Haar snoode Zustren, in 't onmenschlyk woên te volgen,
En met een' wreeden dolk, door zynen haat gewet,
Voor liefde en meêly doof, ontzind en fel verbolgen,
Een graf te maaken van het heilig huwlyksbed:
Daar zy, op zulk een last, door mededogend smeeken
Beproefde, of ze in zyn hart ontferming wekken kon;
Terwyl haar traanenvloed, die rotzen zelf zou weecken,
Niets op de wreede ziel van dien Tiran verwon,
Wiens ongenade zy te deerlyk moest bezuuren,
Daar ze, om het redden van haar' dierbren echtgenoot,
Gekluisterd zuchten moest in 's kerkers bange muuren,
Verwachtende haar troost in een' gewenschten dood:
Tot dat zy 't Godendom haar rampen zag bepalen,
Door Linceus zich verlost, den Dwingeland gestraft,
De ontäarde Zusteren ter helle nederdalen,
En haare gruweldaad, een yslyk lot verschaft.

Zoudt

Zoudt gy, nu Melpomeên dit voorbeeld aller Vrouwen,
ô WITSEN! tot u leid, daar ze ons Tooneel betreed,
Niet met een gunſtig oog, haar, in haar ramp, aanſchouwen;
Die onbeſmet haar trouw bewaarde in 't uiterſt leed?
ô Ja! zy vleije zich uwe achting te verwerven,
Dewyl uw edel hart, met de onſchuld ſteeds begaan,
Aan de onderdrukte deugd uw' byſtand noit deedt derven:
Melpomené biedt haar, op zulk een hoop, u aan;
Die gy door deze gunst op 't dierſte zult verplichten.
Ontfang haar wenſchen: leef van ongeval bevryd,
De nazaat moete uw deugd in 't hart eene eerzuil ſtichten,
En uw doorluchte ſtam zy de eeuwigheid gewyd.

A. ADRIAANSZ.

COPYE van de PRIVILEGIE.

DE Staten van Holland ende Weſtvriesland doen te weeten: alzo ons te kennen is gegeeven by de Regenten van het Wees-en Oude Mannenhuys der Stad Amſterdam, en in die qualiteiten te ſamen Eygenaars, mitsgaders Regenten van den Schouwburg aldaar; dat zy Supplianten, eenige Jaaren hebben gejouiſſeert van 't Octroy by ons den 27 May van den Jaare 1728. als meede van de prolongatie van dien den 6 December 1742. aan de Supplianten verleent, waar by wy aan de Supplianten goedgunſtiglyk hadden geaccordeert en geoctroyeert, om nog voor den tyd van vyftien agter een volgende Jaaren, de Werken, die ten dienſte van het Toneel reets waren gedrukt, en van tyd tot tyd nog verder in het licht gebragt, en ten Tooneele gevoert zouden mogen werden, alleen te mogen drukken, doen drukken, uitgeeven en verkopen, dat de Jaren, by de voorſz. prolongatie van 't gemelde Octroy of Privilegie vervat op den 6 December van deezen Jaare 1757 ſtond te expireeren; en dewyl zy Supplianten ten meeſten dienſte van de Schouwburg, (waar van hunne reſpective Godshuyzen onder andere meede moeten werden geſuſtenteert, de voornoemde Werken, zo van Treurſpellen, Blyſpellen, Klugten, als anders, die reets gedrukt, en ten Toneele gevoert zyn, of in het toekoomende gedrukt, en ten Toneele gevoert zouden moogen werden, gaarne alleen, gelyk voorheenen, zouden blyven drukken doen drukken, uitgeeven en verkopen, ten einde dezelve Werken, door het nadrukken van anderen, haar luiſter, zoo in taale als ſpelkonſt, niet mogten komen te verlieſen, en dewyle haar Supplianten zulks na de expiratie van de voornoemde prolongatie van 't voorſz Octroy, niet gepermitteert was; zoo keerden de Supplianten haar tot Ons, reverenteiyk verzoekende; dat Wy aan de Supplianten, in haar voorſz. qualiteyt, geliefden te verleenen prolongatie van het voorſz. Octroy, om de voorſz. Werken, zoo van Treurſpellen, Blyſpellen, Kluchten, als anders, reets gemaakt, en ten Toneele gevoert, of als nog in het ligt te brengen, en ten Toneele te voeren, nog voor den tyd van Vyftien eerſtkomende, en agter een volgende Jaaren, alleen te mogen drukken, en verkoopen, of te doen drukken, en verkopen, met verbod aan alle anderen op zeekere hooge Pœne by Ons daar tegens te ſtatueeren, daar van te verleenen Octroy in forma; ZO is 't dat Wy, de Zaake ende 't voorſz. verzoek overgemerkt hebbende, ende genegen wezende, ter beede van de Supplianten, uit Onze regte weetenſchap, Souveraine magt en authoriteit, dezelve Supplianten geconſenteert, geaccordeerd en geoctroyeert hebben, conſenteeren, accorderen ende octroyeren haar by deeze, dat zy, geduurende den tyd van nog Vyftien eerſt achter een volgende Jaaren, de voorſz. Werken, indiervoegen, als zulks by de Supplianten is verzogt, en hier vooren uitgedrukt ſtaat, binnen den voorſz. Onzen Lande alleen zullen mogen drukken, doen drukken, uitgeeven ende verkopen, verbiedende daaromme alle en een iegelyken de voorſz. Werken, in 't geheel ofte ten deele te drukken, na te drukken, te doen nadrukken, te verhandelen, of te verkoopen, ofte elders nagedrukt, binnen den zelven Onzen Lande te brengen, uit te geven of te verhandelen ten verkoopen, op de verbeurte van alle de nagedrukte, ingebragte, verhandelde of verkogte Exemplaren, ende een boete van drie duyzend guldens

daar

daar en boven, te verbeuren, te Appliceren een derde part voor den Officier, die de Calange doen zal, een derde part voor den Armen der plaatsen daar het Casus voorvallen zal, ende het resteerende derde part voor de Supplianten, en dit telkens zo meenigmaal als dezelve zullen worden agterhaalt, alles in dien verstande, dat Wy de Supplianten met dezen Onzen Octroye alleen willende gratificeeren tot verhoedinge van hunne schade door het nadrukken van de voorsz. Werken, daar door in genigen deele verstaan den innehoude van dien te autoriseren, ofte, te advoueren, en veel min, dezelve, onder onze protextie en beschermínge, eenig meerder Credit, aansien, of reputatie te geeven, nemaar de Supplianten in cas daarinne iets onbehoorlyks zoude influëren, alle het zelve tot hunnen laste zullen gehouden wezen te verantwoorden, tot dien einde wel expresselyk begeerende, dat bynaldien zy dezen onzen Octroye voor dezelve Werken zullen willen stellen, daar van geene geabbrevieerde of gecontraheerde mentie zullen mogen maken, nemaar gehouden weezen, het zelve Octroy in 't geheel, en zonder eenige omissie, daar voor te drukken, of te doen drukken, en dat zy gehouden zullen zyn, een Exemplaar van de voorsz. Werken, op Groot Papier, gebonden en wel geconditioneert, te brengen in de Bibliotheek van onze Universiteyt te Leyden, binnen den tyd van zes weeken, na dat zy Supplianten dezelve Werken zullen hebben beginnen uit te geeven, op een boete van zes hondert gulden, na expiratie der voorsz. zes Weeken, by de Supplianten te verbeuren ten behoeve van de Nederduitse Armen van de plaats alwaar de Supplianten woonen, en voorts op pœne van met 'er daad verstreeken te zyn van het effect van deezen Octroye, dat ook de Supplianten, schoon by het ingaan van dit Octroy een Exemplaar gelevert hebbende aan de voorsz. Onse Bibliotheek, by zoo verre zy gednurende den tyd van dit Octroy dezelve Werken zouden willen herdrukken met eenige Observatien, Noten, Vermeerderingen, Veranderingen, Correctien, of anders, hoe genaamt, of ook in een ander formaat, gehouden zullen zyn wederom een ander Exemplaar van dezelve Werken, geconditioneert als voren, te brengen in de voorsz. Bibliotheek, binnen denzelven tyd, en op de boeten en pœnaliteit, als vooren. En ten einde de Supplianten deeze onzen Consente ende Octroye mogen genieten als naar behooren laften wy allen en een iegelyken, dien het aangaan mag, dat zy de Supplianten van den inhoude van dezen doen, laaten en gedogen, rustelyk, vredelyk en volkomentlyk genieten en gebruiken, cesseerende alle belet ter contrarie. Gedaan in den Hage, onder onzen Grooten Zegele, hier aan doen hangen op den agtsten November, in 't Jaar onzes Heeren en Zaligmakers duizend zevenhonderd zeven-en-vyftig.

P. STYN.

Ter Ordonnantie van de Staaten,

Lager stond, C. BOEY.

Aan de Supplianten zyn, nevens dit Octroy, ter hand gestelt by Extract Authenticq, haar Ed. Gr. Mog. Resolutien van den 28 Juny, 1715, en 30 April 1728. ten einde om zig daar na te reguleeren.

De Regenten van het Wees- en Oude Mannenhuis hebben, in hunen voorsz. qualiteit het recht van deze Privilegie, alleen voor den tegenwoordigen Druk, van HYPERMNESTRA, *Treurspel*; vergunt aan IZAAK DUIM. *In Amsteldam, den 5. February, 1762.*

PERSOONAADJEN.

DANAÜS, *Koning van Argos.*

HYPERMNESTRA, *Dochter* } *van Danaüs.*

LINCEUS, *Schoonzoon* } *van Danaüs.*

IDAS, } *Vertrouwelingen* } *van Danaüs.*

EGISTUS, } *Vertrouwelingen* } *van Danaüs.*

EGINE, *Vertrouwde van Hypermnestra.*

EROX, *Vertrouweling van Linceus.*

Lyfwachten.

Volk van Argos.

Het Tooneel is te Argos, in het Hof van Danaüs.

HYPERMNESTRA,

TREURSPEL.

EERSTE BEDRYF.

EERSTE TOONEEL.

HYPERMNESTRA, LINCEUS.

LINCEUS.

Ja Hypermnestra! 't uur, het heuchlyk uur ſpoedt aan,
Waarin myn' wensch, door d'echt, in Argos wordt voldaan;
Maar echter beeve ik, en myn min, die noch blyft duchten,
Gevoelt haar vreugd geſtoort door heimlyke ongenuchten wreede tegenſpoed is met myn heil verëent, (ten:
Indien ge uw hand my niet dan om 't verdrag verleent,
Indien uw hart dien band zou weigren goed te keuren,
En om myn hoogst geluk vergramt zou zyn, of treuren.

HYPERMNESTRA. (dag;

Ik treuren, Linceus! neen, 'k verwerf myn' wensch deez'
Onze Ouders zyn in 't eind' vereenigd door 't verdrag;
De troon der vrede is weêr in Argos wal verreezen,
En zal op 't echtältaar door ons bevestigd weezen;
Het welzyn van den Staat is aan die rust gehecht;
Ik acht u, hoe zoude ik dan vreezen voor dien echt?

LINCEUS. (ten!

Hoe! gy verbant myn ſchuld, Mevrouw, uit uw gedachIk geef aan u geen ſtof tot ſmart of bittre klachten!
En gy verwyt my niet myn woede en 't oorlogsleed,
't Welk ik, door pligt genoopt, deez' plaats gevoelen deed!

Gy wilt, na zo veel hoons, my met uw gunst vereeren!
'k Zie al myn onrust in een zagte rust verkeeren!
Ach! zo dit oogenblik, waarin uw hart, bevryd
Van vreeze en gramschap, my dien heilstaat niet benydt,
't Gelukkig teken was van heuchgelyker dagen!
Indien, daar 't my gebeurt myn hand u op te dragen,
Terwyl ik eeuwig u myn trouw en hulde zweer,
Die hoop my streelen mogt.... gy slaat uwe oogen neêr!
Heeft myn oprechte min uw teder hart verwonnen?
Of zou myn trotsche hoop, helaas! u hoonen konnen?
Beloofde ik my te veel van 't geen daar ik naar haak?
Gy zyt ontroert... gy zwygt!

HYPERMNESTRA.

Ach! wy verbergen vaak
Een' gloed, dien we onbeschroomt te kennen mochten (geeven.

LINCEUS.

Myn waarde!

HYPERMNESTRA.

Linceus! ligt te driftig aangedreven....
Maar neen, gy zelf, Mynheer, gy rukt my uit den mond,
't Belyden van myn min, 't welk ik vergeefsch weêrstond.
Myn tederheid blonk uit, myn hart kon niets ontveinzen,
't Ontdekte aan uw gezigt zyn innigste gepeinzen;
'k Heb echter geen berouw.

LINCEUS.

Wat doet ge my verstaan!
Van welk een blydschap wordt myn ziel thans aangedaan!
ôGoôn! myn hart kan zyn vervoering naauw verwinnen!
Is 't waar myn schoone Bruid! gy wilt my dan beminnen?
Wat onverwacht geluk! wat heil daalt op my neêr!
Mevrouw, 'k ben dan voor u geen haatlyk voorwerp (meer!

HYPERMNESTRA.

Gy waart het, Linceus! maar die dwaling, ons verbinden,
En uw gevoelens, die 'k nu beter kan ontwinden,
Verhaasten mooglyk die bekentnis voor uw oog.
Vergeef dat my de haat zo langen tyd bedroog,

Het

Het ſcheen ons alles toen tot ſcheiden te verplichten,
Myn Vader moest in 't eind' voor uwen Vader zwichten;
Van Memfis troon gebonst, aan hen welëer gemeen,
Wierdt hy door hem genoopt te vluchten elders heen.
Dus wierdt in 's Vaders hart met recht een' haat gezwooren,
Door de overmaat van zulk een wreed geweld gebooren.
Wat zeg ik? Danaüs wierd zelf door u verrast,
En in zyn nieuw gebied door 't krygsvolk aangetast:
Gy kwaamt, met bloed beſpat, ontſteeken voor elks oogen
De toorts eens echts, die nooit myn Vader wou gedoogen;
'k Beſchouwde toen in u een' krygsman, heet op moord,
Die tot dat woest geweld het eerst wierdt aangeſpoord.
Bezef nu of ik niet 's verwinnaars echt moest vreezen,
Ik, die tot zyn ſlavin eêr ſcheen geſchikt te wezen,
Ik, welkers hand den prys was van dat ongenucht,
Door d'oorlog onderdrukt, en voor den vreê beducht?
Den onvermydbren ſtorm verhaastte ge op deez' wallen.
Gy, de eerſte door de breſ', de woedenſte van allen,
Kwaamt dus in Argos, van uw Broederen verzelt:
'k Verwachtte een' wreed' tiran, 'k vond een' grootmoedig' held.
Ik zag uw deugd, daar gy, met myn verdriet bewoogen,
U ſchaamde om uw triomf met traanen in uw oogen,
Met roem verzaakende des oorlogs razerny.
Die trekken van een hart, te min gekend van my, (te
Ontdekten 't kwaad van myn vooröordeel, ach! hoe maakDe haat my ſchaamrood, in het uur toen 'k dien verzaakte!
Toen ik rechtvaardiger, Mynheer! op uw gezicht,
Myn dwaaling heb verfoeit, hoewel te laat verlicht.

LINCEUS.

Ach! dit gevoelen van uw mededogend harte,
Had my, u dervende, getroost in myne ſmarte.
Maar 'k zal thans de uwe zyn! 'k verkryg deez' dag, ô
Na al myn woede zelf veel heerelyker loon, (Goôn!
Dan in uw dienst myn min van u had durven hoopen;

En, daar myn dwinglandy u moest tot ſtrafheid noopen,
Hoor ik myn gunſtig lot nu uit uw' eigen mond,
'k Verkryg u van u zelf, en niet van 't vreêverbond.

HYPERMNESTRA.

ô Ja, de Hemel heeft, (ik wil 't voor u belyden,)
My minnen doen een' band, dien ik niet kon vermyden;
De ſtrenge nooddwang, die met onweêrſtaanbre kracht,
Ons onder 't ſtaalen juk doet bukken voor zyn magt,
Die 't wederſpannig hart vaak zulk een lot doet wraaken,
Waar naar wy anderzins met blydſchap zouden haaken,
Die dwingland heeft op my een allerwenschlykst recht,
Daar hy myn heil volmaakt, door 't juk my opgelegt;
'k Vergeet hier door, waartoe ik Argos zag verpligten;
Dat moest voor 's winnaars magt, en ik voor Linceus zwichten.
Maar ach! zou zulk een heil voor ons alleen maar zyn?
'k Zag in het weezen van myn Zustren niet dan pyn;
Zy hebben, zwichtend' voor 't noodzakelyk vermogen,
Uw Broedren niet beſchouwd met Hypermnestraas oogen.
Wierdt door den haat dien band nu voor het minst geëerd,
En van de Huwlykstoorts, zyn fakkel afgeweerd?
Mogt niets de luister van deez' nieuwe vrede krenken?

LINCEUS.

Wat zou die hinderen? uw Zusters, door 't herdenken
Van 't voorig leet, zien thans 't gevaar van 't ſnood vergift,
Het geen de haat ons brouwde in haar verwoede drift.
ô Wreed gevoelen! dat niet minder is te vreezen,
Voor hem die haat, als dien, die 't doel daar van moet weeTe blinde menſchen! zo rampzaalig in dien ſtaat, (zen!
Zoud gy noch zwoegen in de banden van den haat?
Ach! zagen wy den twist en de oorlog eens verdreeven,
De oprechte vriendſchap zou dan troost aan't aardryk geeMaar eindelyk, 't verdrag, zo plechtig in deez' wal (ven.
Bezworen, 't geen door d'echt bevestigd worden zal,
Zou zulk een dier verbond, ſchoon zy onwillig waren,

Min

Min heiligheid voor hen, dan voor onze Oudren baaren?
Maar 'k zie den Vorst.

TWEEDE TOONEEL.

DANAÜS, HYPERMNESTRA, LINCEUS.
Lyfwachten.

DANAÜS.

Mynheer, 't is alles reeds beſtierd;
De altaaren zullen op het ſpoedigst zyn verſierd.
Gy ziet my eindlyk met Egyptus nu verëenen,
't Gefolterd Argos ziet haar vrees geheel verdweenen,
En wacht, met ongeduld, de banden, die my nu
Zo wel verbinden aan uw Broedren, als aan u.
Gy opende u deez' wal, om Tempelwaards te ſtreeven;
Ik zwichtte; maar ik wil een ander voorbeeld geeven,
My zelf verwinnen, Prins! en hier aan zyt gy ligt
Zo veel als aan uw' arm, en gunſtig lot verpligt.

LINCEUS.

Kunt ge u verbeelden, Vorst! dat ik oit zou verſmaden
Die goedheên, waarmeê gy myn ziel wilt overladen?
ô Neen, ik wilde niets verpligt zyn in dit oord,
Aan 't gunſtig oorlogslot, maar alles aan uw woord.
Gy hoort me in mynen naam, in die eens Vaders, ſpreeken,
Door een' te fellen haat te lang van u verſteeken,
Die 't bloed zyn magt hergeeft; ach! dat nu midlerwyl
De waereld dezen dag, en Inachus en Nyl,
In een gewenschte rust voor eeuwig mogt zien ſtroomen!
Gy ziet myn ziel is met geen argwaan ingenoomen;
Ik heb het leger zelf te rug gezonden eer
't Verdrag bevestigd is, ja 'k heb voor u, Mynheer,
Het haatelyk gebruik gewilliglyk verlaaten,
Zo algemeen betracht in koninglyke Staaten.
Zulk eene omzichtigheid is tuſſchen Vorſten ſchand',

Zo de eer ons ſtrekt ten borge is zy het zekerst pand,
Ja zo de oprechte trouw van 't aardryk wierdt verdreven,
Het koninglyke hart moest haar een ſchuilplaats geeven.

DANAÜS.

Het misvertrouwen, Prins! vloeit uit verachting voort;
De haat, die indringt in ons hart, te zeer verſtoort,
Tergt ons veel minder, als ons de argwaan kan ontëeren.
Egyptus kan gerust nu weder Nylwaards keeren;
Daar hy geen' vyand, dan d'ontrouwen nabuur heeft,
Wiens ſlagen hy voorkomt, of moedig wederſtreeft.
Gy kunt getuigen van de oprechtheid van myn harte,
Toen ik myn' Broeder moest verlaaten tot myn ſmarte;
De wenſchen van myn hart, voor hem, zyn u bewust.

LINCEUS.

Hy laat zyn Zoonen u.

DANAÜS.

Dit ſtelt myn ziel gerust,
Wyl uit uw harten nu de wraakzucht is verdreven;
Kom Linceus! laten wy de vriendſchap doen herleeven.

LINCEUS.

Gy wilt, ô Vorst! die weêr herbooren zien! in 't end'
Zy u den Bruidegom uws Dochters dan bekend. (neder,
Het bloed verbind ons, 'k buig me als Schoonzoon voor u
Dit niet alleen, maar 'k min myn Hypermnestra teder:
Bezef, welk een geluk ik nu voor eeuwig winn':
Het heilig Huwlyk, is noch heilger door de min.
Ja, 'k zweer het by de Goôn! en myn onkreukbre liefde,
Dat niemand in 't heeläl, dan zy alleen my griefde.
Mynheer! gy legt, vernoegt, dan zelf dien waarden band!
Myn heil is grooter, dat genietende uit uw hand.
Goôn! welk een vreugd voor my, als Vader u te groeten!
Wat is 't beminnen zoet van hem dien we eeren moeten!
Dat ge alles vry van myn gehoorzaamheid verwacht.
Ik kan by u niet zyn noch haatlyk, noch verdacht.
Gy hebt te groot een recht op my verkrygen kunnen,
Door Hypermnestra aan myn liefde te vergunnen.

My

My blyft nu over, daar gy ſtemt in myne trouw,
Dat ik, verwondert, uw grootmoedigheid beſchouw.

DERDE TOONEEL.

DANAÜS, LINCEUS, HYPERMNESTRA, IDAS.
Lyfwachten.

DANAÜS.

Wel nu?

IDAS.

Myn Vorst! 't is alles vaardig in den Tempel.
Het volk den kostbren pracht beſchouwende op den
Is vrolyk en vervuld met brandend yvervuur. (drempel,
Zy wachten met verlangst naar zulk een heuchlyk uur,
Dat 's Vorſten Zoonen aan uw Dochteren gegeeven,
Het heil van beider ſtam en ryken doen herleeven.

DANAÜS.

Wel, dat ge op't ſpoedigst dan hun wenſchen nu bekroont.
Maakt dat gy u aan 's volks vernoegt gezicht vertoont;
Dat uwe Broeders en haar Zusters u geleiden,
Terwyl 's Ryks grooten, op myn' last, u reeds verbeiden.
Gaat met hen Tempelwaarts, ik volg u op den voet.

VIERDE TOONEEL.

DANAÜS, IDAS.

DANAÜS.

Blyf Idas, ik berust in uwe trouw. Gy moet
Uw Koning dienen.

IDAS.

Vorst! 'k zal noit myn pligt bevlekken.
Myn vlyt is u bewust.

DANAÜS.

Gy zaagt den Prins vertrekken,

Weet gy wat ik voor hem en de anderen beſloot?

IDAS.

Zy treeden Tempelwaarts.....

DANAÜS.

Ja, maar van daar ter dood.

IDAS.

Mynheer, het vreêverdrag, daar by hun aller huwen....

DANAÜS. (wen.

Die vrede is een beſtand, waar voor myn hart moet gru-
'k Wil dat zy deezen dag, door my bevlekt met bloed,
Meer yslykheden vormt, dan 's oorlogs fellen gloed.
Gy kent Egyptus, en weet onze onëenigheden;
Gy zaagt hem aan den Nyl dien wreeden toeleg ſmeeden,
Daar hy, door 't volk geſterkt, ô onverdraagbren hoon!
My uit Egypten dreef, en bonsde van den troon.
Zulk een belediging kan ons te veel ontëeren;
Een ongeſtrafte hoon zal telkens noch vermeêren.
Naar de Inachus gevlucht, verwon ik dit gebied,
'k Regeer, maar zonder dat myn ziel oit rust geniet:
Steeds peinzende op het wis bederf van zulk een ſnooden,
Wordt door hem zelf in 't eind' die kans my aangeboden.
Hy, zynde op Memfis Troon gezeten, vol van waan,
Bied my tot Schoonzoons ſtout al zyne Zoonen aan.
'k Verwerp die banden, en dien aangeboden vrede:
Vergramt, door 't onverwacht ontzeggen van zyn bede,
Eischt hy door zyne Zoons die banden, of myn ſtraf;
Hy wapent, ſpoort hen aan, koomt zelve met hen af.
En, daar de woede en ſchrik regeerden voor deez' wallen,
Die zyne woeste drift zo ſtout dorst overvallen,
Stelt ons zyn aanhang noch aan meerder rampen bloot,
Wyl hy door hun het vuur ontſteekt in Argos ſchoot.
Ik ben zyn' vyand, ja ik ben dien zelf geboren,
't Scheen dat myn hart voorzag zyn woede aan my be-
ſchoren.
Ik wierdt verdreven, 'k wierdt belegerd, ja ik week,
Belofte doende, op dat ik my te beter wreek'.

'k Ver-

'k Verwekte heimlyk hem een' inval in zyn Staaten,
't Welk hem gedwongen heeft ons ſpoedig te verlaaten.
'k Heb dus gelukkig hem doen keeren uit deez' wal,
Op dat hem myne hand te wiſſer treffen zal;
Om, daar ik hem myn wraak en woede moest bedekken,
Die nu te beter in zyn Zoonen te voltrekken.
De Bruiloftsfakkel zy hun lyktoorts, en zyn ſtraf
Doe 't Huwlyksbed deez' nacht verandren in hun graf.

IDAS.

Uw lot myn Koning! en het hunne doet my beeven.
Hoe! kunt gy zonder u aan rampen bloot te geeven? ....

DANAÜS.

't Is waar myn Idas, door 't gebieden van hun dood,
Stelde ik my, onbedacht, te veel aan onheil bloot.
Het openbaar geweld zou hier gevaarlyk weezen;
Der moordren groot getal moet voor hunn' trouw doen vreezen;
'k Wierdt ligt getroffen door myn eigen ſchichten. Maar
Om zeker toe te ſlaan, en zonder 't minſt gevaar,
Heb ik veel wiſſer weg om hun verderf te brouwen;
Ik wapen tegen hen in 't heimlyk hunne vrouwen.
Wat vreugd! wat zegepraal! daar ik hen levere in
De hand der geenen die zy dwongen tot hun min!
Het ſtraffen van dien waan zal my vernoegen baaren,
Neêrſtortende op hun hoofd de Huwelyks-altaaren.
Dus is 't dat ik my op Egyptus wraak verſchaf;
Zo niet als vorst, hem als getergde broeder ſtraf.

IDAS.

Maar zo uw Dochters, Vorst! weêrſpannig mogten weezen,
't Beſluit weêrſtonden, en ....

DANAÜS.

'k Heb niets van haar te vreezen;
Behalven Linceus bruid zyn ze allen onderregt,
Myn wraak omhelzende is haar hulp my toegezegt.
Zy waaren op deez' echt te vooren reeds verbolgen,
Zo dat zy nu haar haat en myne gramſchap volgen.

Om my te dienen zy myn aanſlag u bewust;
Ik was op haare haat alleen noch niet gerust, (ken,
Die kon geen borg voor haar gehoorzaamheid verſtrek-
Maar oorzaak zyn, dat ik myn wraak niet zag voltrekken,
Terwyl haar armen ligt verſtyfden op dien ſlag.
„ Een Godſpraak, (zeide ik haar:) en van een groot gezag,
„ Voorſpelt uw' Vader door een Schoonzoons hand te
„ Gy kunt hem nu alleen behouden in het leven; (ſneeven.
„ Die u het leven gaf, verwacht het thans van u;
„ Kiest dat uws Vaders of dat uwer Bruïgoms nu.
Ik hield hun ſtraf als wreed, doch wettig haar voor oogen,
'k Beklaagde ons lot, 'k ſcheen met die offers zelf bewo-
'k Vertoonde haar den prys die my behouden kon, (gen;
Waar door ik haar in 't eind' volkomen overwon. (pen,
'k Stel ſpoedig haar ter hand, niet meer door vrees bene-
Het wreekend moordgeweer door mynen haat geſlepen,
En verr' dat heimelyk een wroeging haar beſtryd',
Beſchouwen zy dien moord als aan de deugd gewyd.
Maar om op zulk een wyz' die banden weêr te ſcheiden,
Moet ik het volk meer dan myn Dochters noch misleiden.
Dat uwe vlyt, myn vriend, zich nu aan my betoon'.
De Wichlaar dient my ook; zyn woord, zyn eer en Goôn
Zyn my verpand; gy zorg hem by te ſtaan. Men roeme
Op morgen myne wraak, dat elk die billyk noeme.
Schoon ik my zelve ſchaam' by 't volk te zyn verdacht,
Als of het bygeloof had op myn ziel die magt,
Myn hart zal niettemin dien hoogmoed heden fnuiken,
En hier omtrent meer list dan gloriezucht gebruiken.
Om 't volk te temmen en te blinden, moet m' in ſchyn,
Zelf toonen op zyn' tyd aan hen gelyk te zyn.

IDAS.

'k Zal myn voorzichtigheid en vlyt u doen beſchouwen.
Maar Hypermnestra Vorst....

DANAÜS.

Ik durf op haar vertrouwen;
Ik heb, terwyl de ſpyt uit aller oogen ſtraalt,

Ter

Ter toetsing haarer trouw, dit oogenblik bepaald.
Zy, jonger, schynt voor d'echt min afkeer te betuigen,
En onder zulk een juk gewilliger te buigen.
Haar Zustren voorbeeld, en haar teêr ontzag voor my,
Verbinden echter haar aan myne razerny.
Ik vondt hier Linceus, toen ik kwam om haar te spreeken,
Zyn dwaaze minnevlam is my op 't klaarst gebleken:
Maar Hypermnestra hieldt haar hartsgeheimen in,
En scheen te weigeren, noch toe te staan zyn min.
Maar zo ik my bedroog, en voor haar trouw moest vree-
Zo zy alléén myn' wil mogt wederspannig wezen, (zen,
Een laatste vyand zou my echter noit ontvliên,
Ik zou my van zyn' dood in 't kort verzekert zien.
Men zal my midlerwyl ter Tempel reeds verbeiden.
Ik ga noch binnen 't uur myn Dochter hier bescheiden;
Verwyder Linceus dan, en zo ge uw' Vorst bemind,
Maak dat zyn wraakvuur hen op 't onverwachtst verslind'.

Einde van het Eerste Bedryf.

TWEEDE BEDRYF.

EERSTE TOONEEL.

HYPERMNESTRA, EGINE.

EGINE. (ſtreên.

Vergeef de ontroering daar myn ziel door wordt be-
Ge ontwykt het Echtältaar, Mevrouw! waar gaat gy heen?

HYPERMNESTRA.

Ik ben op 's Vaders last, Egine, hier gekomen,
Dien ik verwacht. Doet zulk een onderhoud u ſchromen?

EGINE.

'k Ducht alles, en myn hart, dat my veel ramp voorzegt,
Vreest zelf het Godendom te danken voor uw' Echt.
My pynt, ondanks my zelf, ik weet niet welk vermoeden.
Acht gy geen tekenen van wreede tegenſpoeden?
Het loeijend offervee was naauw geſlagt, of 't bloed,
Gereed te vloeijen wierd geſtremd in zynen vloed;
Men vroeg den vooglen raad, maar hunne zwakke vler-
Hun akelige vlucht, deedt niets dan ſchrik bemerken; (ken,
De lucht, geverwd met bloed, was van haar glans beroofd:
De toortſen op 't altaar zyn driemaal uitgedoofd,
Terwyl het vuur noch vonkt, en 't wierook ſmeulend
ſteigerd,
'tGeen door de traage vlam 't verteeren wordt geweigerd;
't Was of de winden, los geborſten van hunn' band,
Van 't outer voerden zulk een haatlyke offerhand'. (ken,
Zelfs zegt men, dat men zag den Huwlyksgod zich dek-
Dat Argos, gantsch verbaasd, hem ylings zag vertrekken:
Dat Juno in een wolk deez' muuren is ontvlucht.
Zyn wy met reden dan voor rampen niet beducht?

HYPERMNESTRA.

Geen vreeze kan myn hart in zyne rust verſtooren;
Het volk dacht zulks te zien, 't is tot de vrees geboren,

Aan

Aan tekenen gehecht te vol onzekerheên,
Dan dat myn' geest daar door met onrust werdt beſtreên.
Ik huwde naar myn' wensch, 'k zag geen dier wonderheden,
Daar my de Goôn hunn' gunst in alles blyken deeden.
Ja ſchoon een hand, min waard, my had genoopt ter trouw,
'k Zag echter, verr' dat ik daarom me ontroeren zou,
Al 't geen het blinde volk voor tekens aan wil merken.
Ons lot beſtaat by my in geene wonderwerken.
Ik denk niet, eerende dus onzen trotſchen waan,
Dat alles, wat den mensch wil ſchikken, moet beſtaan;
Of hoonende den Goôn, dat zy voor ons verwekken
Die ydle tekens, om 't verborgene ons te ontdekken,
En dat de waarheid, door bedriegelyke magt, (kracht.
Aan wondren dienstbaar zy, en de aarde aan dwalings-
Ik zag veel-eerder op het weezen van myn' Vader,
De vriendſchap, vrede en trouw, die tekens zyn veel nader.
Het oog wordt in 't bezien der ſtieren vaak misleid;
't Gulhartig aangezicht geeft meerder zekerheid;
Daar in ontdekt zich 't hart, ſchoon 't veinzen ons doet dwalen;
Doch de uitkomst kan ons lot wel 't zekerſte bepalen.

EGINE.

Ach! was 't een dwaling die myn hart beſtrydt met druk!

HYPERMNESTRA.

Verheug veel-eerder u om myn gewenscht geluk.
Wy worden, dit 's ons lot, in 't eene ryk geboren,
Daar ons den ſcepter in een ander is beſchoren,
Terwyl wy onzen wensch altoos weêrſtreven zien,
Daar liefde en 't waar geluk geduurig ons ontvliên;
Aan 't ſtaatsbelang verſlaaft, zien wy ons overheeren,
Om op een' vreemden Troon met luister te regeeren;
Zo wy de banden zyn der vrede van den Staat,
Gebeurd het dat die eer met ramp ons overlaadt;
Als wy 't Gemeenebest, door 't huwlyk, doen herleeven,
Begeeft ons vaak de rust die we aan het aardtryk geeven.

Maar

Maar 't lot heeft zich voor my thans gunſtiger verklaard:
Ik dien' den Staat, terwyl ik wenschlyk ben gepaard.
't Is waar, myn' Vader wierdt, met krygsmagt fel beſpron-
De vrede tuſſchen hem en Linceus afgedwongen; (gen,
'k Beken, ik heb gevreest, tot dien gewenschten ſtond,
Dat ik voor 't echtältaar aan Linceus my verbond.
Maar nu dit is volbragt, wat zou my nu doen vreezen?
Te beter zal de vrede in 't ryk verzekerd wezen,
Schoon zy onzekerder by andre volkren is,
Daar 't ſtaatsbelang verbreekt een vreêverbintenis:
Het Huwelyk, geſtreng, beſtendig, deeld dien vrede
Dezelfde merken ook op 't allerzekerst mede.
En daar myn Vader was hardnekkig in zyn haat,
Verbindt hy nu zich zelf, nu hy ons huwen laat. (ven,
Neen, niets kan deezen dag myn blydſchap my ontroo-
Myn heil is zeker, ja ik moet zulks vast gelooven.
Ik hoor gerucht, de Vorst komt mooglyk herwaarts treên.

EGINE.

Hy is het zelf, Mevrouw!

HYPERMNESTRA.

Gy, laat ons dan alleen.

TWEEDE TOONEEL.

DANAÜS, HYPERMNESTRA.

HYPERMNESTRA.

Ik heb 't geluk gehad, myn Vader! u te wachten;
Terwyl myn hart, om ſteeds met yver te betrachten
All' 't geen gy my beveelt, met eerbied is bereid.

DANAÜS.

Gy zyt aan my verplicht die onderdanigheid.
Ik heb thans van uw trouw een nieuwe proef van noden.

HYPERMNESTRA.

Ik eer met diep ontzag, myn Vader! uw geboden.
Ik dank het noodlot, dat myn' wensch my heeft verleend,

En

En met Egyptus u zo gunſtig heeft verëend.
Vrees niet, Mynheer, dat ik dit vreêverbond zal wraaken,
Of trachten, om den band die my verbind, te ſlaaken;
'k Eerbiedig uw gezag, benevens myn gemaal.

DANAÜS.

Gy weet hoe Argos wal moest bukken voor zyn ſtaal,
Hoe, om zyn woest geweld en dolle drift te ſluiten,
Met deezen vyand, ik uw' echt hebt moeten ſluiten.
Hy is uw ega nu, zyn Broeders hebben ſtout,
Als pryzen van triomf, uw Zustren ook getrouwt.
Denkt gy dat een verdrag, uit dit geweld geboren,
Den ſteun is van dien echt, en nimmer dien zal ſtooren,
Daar ik, gedwongen in myn woede, 't onderſchreef?
Neen, de oorlog duurt noch, zo de haat haar overleev'.
De tyd kon ligt in 't eind' myn wreede ſmaad verlichten,
'k Zou mooglyk voor myn lot noch zonder morren zwichten.
Maar daar uw Vader van zich zelve zegepraald,
En al zyn ongelyk eens dacht te zien bepaald,
Is thans een eedgeſpan, gezind om my te dooden,
In 't heimelyk gereed.

HYPERMNESTRA.

Mynheer! wie zyn die ſnooden?

DANAÜS.

Myn Schoonzoons.

HYPERMNESTRA.

Groote Goôn!

DANAÜS.

Die maakten 't my bekend,
Op dat door hunne dood myn val word' afgewend.

HYPERMNESTRA.

Gerechte Hemel!

DANAÜS.

Gy verſchrikt!

HYPERMNESTRA.

Wat moet ik hooren!

DA-

DANAÜS.

Gy yst van 't wreede lot, zo ſnood aan my beſchoren,
'k Zie dat ge op ieder woord elk oogenblik verbleekt.
Het is natuur, myn Kind! die voor uw' Vader ſpreekt.
't Gevaar verwekt in u, meer dan in my, ontroering,
Ik heb te wel voorzien die tedere vervoering,
'k Erken myn Dochter, 't is uw hulp dien ik verwacht;
Bewaar my 't leeven, 't welk men my te ontroven tracht.
Gy kend nu 't offer, dat ik moet ter dood verwyzen;
Ga, ſlacht het met dit ſtaal.

Hy biedt haar een Pook aan.

HYPERMNESTRA.

ô Misdaad! welk afgryzen!....

DANAÜS.

Het misdryf is geſtuit, wyl ik uw trouwheid weet:
Ook zyn uw Zusters reeds tot myne wraak gereed.

HYPERMNESTRA.

Myn Zusters! hoe! haar arm!...

DANAÜS.

Die is reeds opgeheven.
En gy, ontfang, of wil een voorbeeld aan haar geeven.
Doe Linceus deezen nacht verſmooren in zyn bloed.
Gy wend uwe oogen?

HYPERMNESTRA, *ter zyden.*

„ Ach! hoe ſiddert myn gemoed!

DANAÜS.

Gy zwygt? bedroog ik my? houdt gy myn wraak dan te-
(gen?

HYPERMNESTRA.

Is 't waar het geen gy zegt?

DANAÜS.

Kunt gy 't noch overweegen?

HYPERMNESTRA.

Ik zou myn' ega zien door myne hand geſlacht!

DANAÜS.

Myn vyand, uw gemaal! hy meer dan ik geacht!

HYPERMNESTRA.

Myn' Vader dienst te doen, hoe kan ik zulks gelooven,
Met Linceus door myn hand van 't leven te berooven!
Natuur zou tegen d'echt my wapenen! ô Goôn!
Ik zou die beiden zyn ten onuitwischbren hoon.

DANAÜS. (den;

Trouwlooze! 'k merk te klaar, gy wilt myn wraak verraa-
Gy maakt u zelf verdacht aan 's vyands euveldaaden.

HYPERMNESTRA.

Myn Vader! geef, kan 't zyn, aan myn benepen hart
Bevelen, die myn deugd kan volgen zonder smart.
Verban een' ydlen schrik, breng u eens in gedachten,
Wien gy uw Dochter vergt met eigen hand te slachten;
'tGeen my de menschlykheid verbiedt, het welk de trouw,
De wetten, recht en eed, zo schriklyk schenden zou.
Ik kan niet denken aan die misdaad zonder beeven:
Hoe! zonder medely uw Schoonzoons te doen sneeven?
Gy eischt uw Dochtren hand, op dat ge uw wit beschiet?
ô Neen, myn Vader! neen! gy kent u zelve niet.
Gy zoudt gewis met schrik uw Dochter van u weeren,
Als gy haar in triomf tot u zaagt wederkeeren,
Terwyl het bloed noch droop van die doemwaarde hand,
Die zy, voor 't oog der Goôn haar' Bruîgom heeft verpand.
Wat heil kunt gy van zulk een' wreeden moord verwach-
ten?
Van 't yslyk denkbeeld, steeds ontrustende uw gedachten?
Zoudt gy bestand zyn, voor de wroeging van uw hart,
Voor myn geklag, verwyt, en onverdraagbre smart;
Voor al die naamen, daar u 't aardtryk meê zal noemen,
Daar ik u, afgemat van schreijen, meê hoor' doemen?
Om u te dienen, moet ik uw bevel weêrstaan;
Myn Zusters zouden u, schoon ik 't volbragt, verraân.
Wil ons geen' weg, ô Vorst! tot felle smarten baanen!
Erbarm u over hen, heb meêly met myn traanen,
Spaar mynen Bruîgom en zyn Broedren, ach! Mynheer!
Verlaat uw' haat, en stort u in geen rampen neêr.

Ja in der Goden naam!....

DANAüS.

Het zyn die zelve Goden,
Die 't ſtorten van dat bloed, door hunne wet geboden.
't Bevel is niet uit my; hunn' Priester, hoog verlicht,
Gaf my van hunnen wil, door zynen mond, bericht.
Wilt gy door uw beſtaan dien last, zo heilig, wraaken,
En, tot myn wis bederf, 't Orakel zeker maaken?
Wilt gy door uw' gemaal uw' Vader zien geſlacht?

HYPERMNESTRA.

ô Neen, hou myne deugd zo ſchriklyk niet verdacht. (ven:
Schoon 't valsch Orakel my in 't minst niet kan doen bee-
Zo eenig wis gevaar, myn Vader! dreigde uw leven,
Zulks weet de Hemel, die thans myn getuigen is,
Gy zoudt my vliegen zien tot uw behoudenis,
Ik zou geen duizend doôn, om u te redden, ſchroomen,
Ik was gelukkig zo myn bloed voor u mogt ſtroomen:
Maar waar is uw gevaar? wat maakt u toch bedeest?
Wanneer een Priester ſpreekt, zyt gy daar voor bevreest?
Die inſpraak, die hy kan verſieren op zyn weezen,
Zyn hair, door valſchen ſchrik, zo ſteil om hoog gerezen,
't Verandren zyner ſtem, zyn yſelyk gezicht,
Acht gy die tekenen van eenig zwaar gewigt?
Hebt gy de waarheid zelf op hem zien nederdalen?
Hy, die uw wis gevaar zo zeker kan bepalen,
Hoe weet hy zulks? heeft hy 't aſſchuwlyk recht op aard',
Waar door deez' ſchuldig, dien rampzalig wordt verklaard?
De deugd van Linceus, die voor eeuwig zal beklyven,
Moet door haar helder licht die nevelen verdryven;
Hy zal geduurig zyn, als hy zich nu vertoont;
Hy 's meester van zyn hart, daar niets dan trouw in woont.
En ach! wat zou ons lot niet ſchriklyk zyn te vreezen,
Zo gy ons dwongt, ô Goôn! te moeten ſchuldig weezen,
En zo de deugd ſlegts was een onverzekerd goed,
Dat gy ons ſchenken wilt, en weêr verliezen doet.

In-

Indien het lot was van den ſterveling te beeven,
Door, in verwachting van het misdryf, ſteeds te leeven?

DANAÜS.

'k Heb met de dwaling van uw harte medely;
Gy zelve zyt verdoolt, daar gy 't gelooft van my;
Gy denkt niet, dat gy hoont door ſnoode lasteringen,
My tergende, den Goôn in hunne handelingen.
Ge ontkent het hoog bericht van 't lot voor my bereid;
Denkt gy 't te niet te doen door ongeloovigheid?
Kan de ondervinding zelf van ouds ons niet vermelden,
Dat vaak vervult is, 't geen de Orakelen voorſpelden?

HYPERMNESTRA.

Ach! zo een Godſpraak oit voor valsch moet zyn ver- (klaard,
'tIs dan, als hy een' held met ſchande en ſchuld bezwaard.
Wanneer wy meer dan eens de Oraklen zien volvoeren,
't Verbeelden van den ramp, zich blindelings te ontroeren,
De drift ter ſtuiting, ſchrik, en andre dwaling meer,
Zyn veeltyds de oorzaak dier vervullingen, Mynheer!
Indien den ſterveling, door zwakheên ſteeds beſtreden,
Niet zo nieuwsgierig was, als vol onzekerheden,
Die valſche Orakels wierden haast geheel geſtuit;
De zwakheid vraagt om raad, de vreeze voert dien uit.
Gy houdt te veel u op; hy kome voor myne oogen,
Dien valſchen, die zyn tong verkocht heeft aan de logen,
Die, daar hy zelf voor u dit doodlyk noodlot ſticht,
U noch ſchynt dienst te doen, nu hy u zulks bericht,
Die in deez' plaats den haat doet uit zyn' asch herleeven,
Die door den Vader zelf de Schoonzoons wil doen ſnee- (ven,
Die daartoe u gelooft, genoegzaam zwak en wreed
Die enkel ſchuldig is, wyl hy de misdaad ſmeed;
'k Zal hem beſchaamen. Vrees, maar om hem te gelooven,
Vrees om te volgen 't geen uw glorie zou verdooven,
En, om te wapenen, door zo veel woede en hoon,
Tot uw verderf, 't heeläl, en fel getergde Goôn.

DANAÜS.

Uw weêrſtand is te groot, gy ſteld myn goedheid perken,

De liefde kan in u die onbeſchaamdheid werken,
Die laffe liefde alleen heeft u zo ſtout gemaakt,
Daar gy me ontäard veracht, en myn bevelen wraakt.
Maar 'k weet hoe ik my op uw weigring moet gedraagen.
'k Zie dat gy ſterk verlangd van my te zyn ontſlaagen;
Gy brand van drift, op dat gy 't haatlyk offer red;
Maar 'k zal u gadeſlaan waar gy uw treden zet.
Ikweet welk een bevel ik moet voor Linceus geeven;
Gy moogt voor hem, voor u, en voor uw liefde beeven.
Vrees myne gramſchap, die zich niet meer wederhoud,
Zo ik u ydel myn geheimen heb vertrouwt:
Ik zal een oogenblik myn goedheid voor u ſpaaren;
En ſchoon hy vry zy, 'k zal hem in myn magt bewaaren;
Gy redt uw' ega niet, ſchoon gy my wilt weêrſtaan:
Verwin myn' toorn; gy kunt terwyl u noch beraên.

DERDE TOONEEL.

HYPERMNESTRA, *alleen.*

Wat yslykheên zie ik tot myn bederf verëenen!
Ik zie op 't onverwagst een' afgrond om my heenen!
Wat dwaling, welk een lot, heeft in een oogenblik,
In 's Vaders hart ontvonkt de ontroering, woede en ſchrik!
Ontmenschte Vader! ja uw Kind moet u mishaagen,
U vreezen, hoonen, u trotſeeren, ja beklaagen!
't Schynt dat het lot myn ziel met al zyn magt beſtryd.
'k Vergram een' Vader, Goôn! en 'k raak een ega kwyt!
ô Wreê vervolging! ach!.... maar neen, hy zal niet ſneeven!
Goôn! wien vertrouwe ik best myn ſmarten, en zyn le-
Wat vang ik in 't gevaar het allerzekerst aan? (ven?
Maar wat bedenk ik my? 'k moet alles onderſtaan.
Ach! Linceus wordt verraên! 't ſtaat alles hem te vreezen,
Vertoevende, zou ik zyn moorderesſe weezen.

Einde van het Tweede Bedryf.

DER-

DERDE BEDRYF.

EERSTE TOONEEL.

't Is nacht.

LINCEUS, *alleen.*

Wat kon zo schielyk van 't altaar myn bruid vervoe-
Wat duister voorgevoel kan my zo fel ontroeren? (ren?
Ik zoek haar overal; men wederhoudt myn treên!
Ik vraag; men schrikt, en geeft geen antwoord op myn
reên!
'tIs me alles hier verdacht, ja 'k moet my zelf mistrouwen;
Ik wordt bespied, ontvlucht: wat tracht men hier te brou-
Goôn!... Erox zei me, dat hier in dit oogenblik (wen?
De Vorst haar onderhieldt; wat heimelyke schrik!....
Wordt zy aan my ontrukt? Wat wil men my bereiden?
Hoe! tracht men ons misschien weêr van elkaâr te schei-
den!
Dat Danaüs verga, dit hof ter neder stort', (wordt.
Waarin men 't recht verbreekt, daar trouw geschonden
Hy my verraaden!...neen, ik kan zulks niet vermoeden!
Hy kan in zyne ziel dit wreed besluit niet voeden.
ô Banden! eeden! hoe! zoudt gy ontheiligd zyn?
Dat zulk een achterdocht uit myn gemoed verdwyn'.
Ik geef te veel gehoor aan ydele veryoering. (ring!
Maar wie genaakt deez' plaats? wat onverwachte ontroe-

TWEEDE TOONEEL.

LINCEUS, EROX.

ô Goôn! EROX, *in 't verschiet.*

LINCEUS.

Wat hoor ik?

EROX.

Ach! myn Prins! vinde ik u weêr!
Uw Broedren zyn vermoord!

LINCEUS.

Myn Broedren!

EROX.

Ja, Mynheer!
Door last des Dwingelands, en door hunne eigen Vrou-
LINCEUS. (wen.
ô Goôn! wat hoor ik! hoe! vermoord door die ontrou-
EROX. (wen!...
Het Huwlyks-ledikant is hunner aller graf.
Op 't ſchrikkelyk gerucht, dat zulk een bloedbad gaf,
Schoot ik al beevend' toe; zy zwommen in hun bloede;
De een' kermde op 't yſelykst, en de andre blaakte in woede;
Een derde recht zich half, maar valt zieltoogend' neêr;
'k Vondt zommigen reeds dood, noch met het moordgeweer
In hun doorboorde borst; een enkle, ſchier ontkomen,
Hadt met een' zwakken tred de vlucht byna genomen;
Ik vloog ter hulp; zyn Vrouw, die 't woedenſte ondier tart,
Vernam 't, en kwam my voor, ſchoot toe, doorſtiet zyn hart.
Hy valt, erkent in haar zyn ega, zo verbolgen,
Hy weent, en 't ſtervend oog ſchynt haar noch naar te volgen.
Zy liepen met gedrang den Dwingland te gemoet,
Omringden hem met vreugd, noch rookenden van 't bloed;
Zy wierden bly omhelsd, hy prees hunne euveldaaden;
En ongeduldig om zyn oogen te verzaden,
In 't vrolyk aanzien van die offers, wreed geſlacht,
Ging heen, om zelf te zien of 't alles was volbragt.
Men zegt dat zulks hem door 't Orakel is geboden.
Kom, volg my, waarde Prins! bedriegen wy dien ſnooden,
Op dat gy door uw vlucht den Dwingeland ontzet....

LIN-

LINCEUS.

Myn Erox! 't is genoeg, myn wreekende arm verplet....

EROX.

Waar gaat gy heen, Mynheer?

LINCEUS.

„ 'k Laat myn beſluit niet ſteeken".
Waar heene ik ga, myn Vriend? ... ik ga myn' Broedren wreeken,
Den Goôn, myn' Vader, my, de menschlykheid, den echt,
De ſnood verraaden trouw, 't gehoonde gastvry recht,
Ja al 't geen heilig is, geſchonden door dien wreeden,
Die al zyn woede my doet tegen hem beſteden.
Ja beef vry Dwingeland! ik ſmaak alreê de vreugd,
Van in uw heilloos bloed te baaden met geneucht;
Ontrukkende u het hart, tot woede alleen geboren,
Zal ik u ſmaaken doen die wreedheên, ons gezwooren.

EROX.

Mynheer! 't is zeker dat ge u in gevaaren ſteekt;
Gy zoudt vergaan; ei vlucht, op dat ge u beter wreekt.
Helaas! wat zult ge alleen in dit Paleis beginnen?
Uw Broedren zyn niet meer.

LINCEUS.

De ſpyt beheerscht myn zinnen.
De vrees voor een' tiran, is voor myn woede ſtom;
'k Heb tegen hem, voor my, dit ſtaal, en 't Godendom.

EROX.

Ach! denk in welk een ramp u deeze drift zou ſtellen....

LINCEUS.

Hou my niet tegen.

EROX.

Duldt dat ik u moog' verzellen.

DERDE TOONEEL.

HYPERMNESTRA, *boudende een Pook in de eene, en een Lamp in de andere hand*; LINCEUS, EROX.

LINCEUS, *te rug tredende met verwondering en ſchrik.*

Wat zie ik? Hypermnestre! een ponjaard in de hand!
Goôn! komt zy hier, om ook, door wreedheid overmand,
My by myn Broedren, die rampzaligen, te zenden?

HYPERMNESTRA.

Ik zoek hier Linceus!

LINCEUS, *wanhoopend.*

Kom, voleind all' myne elenden,
Doorſtoot my 't hart.

HYPERMNESTRA, *den Pook wegwerpende.*

ô Neen, ik kom u redden, Goôn!
Welke achterdocht! wat ſchrik! zoude ik myn' ega doôn!
ſchielyk.
'k Bedroog myn' Vader dus, tot redding van uw leven;
'k Ontnam aan hem dit ſtaal, het welk hy hadt gegeeven
Op myne weigering, in een verwoeder hand.
Verlaat deez' wreeden plaats, daar hy u ſtrikken ſpant.
'k Moest, fel door hem geperst, uw' dood aan hem belooven.
Bedenk of uw gevaar myn rust my moet ontrooven.
Ach! haast u, vlucht.

LINCEUS.

Vergeef myn hart, in al zyn' druk,
Dit oogenblik van woede; ik ſmoor in 't ongeluk.

HYPERMNESTRA, *met dezelfde drift.*

Ei vlucht. Men wil uw' dood, gebruik, om u te hoeden,
Dien ſtond, die hy my laat, om op uw borst te woeden.
'k Heb in zyn wit, den Vorst! verwydert op dit uur.
Een uitgang is voor u gereed omtrent deez' muur;
Vlieg heen; ik heb geen hoop in al deez' ongenuchten,

Dan

Dan op de duistre nacht, die u vergunt te ontvluchten.

LINCEUS, *met hevigheid.*

Ik vluchten? Hemel! wat wilt gy dat ik betracht?
Is u dan myne deugd dit oogenblik verdacht?
Met yslykheên omringt in deez' bebloede Zaalen,
Daar noch de schimmen van myn Broedren kermend dwalen,
Zie ik wreedäardig in de mynen my vermoord,
En 'k zou hen trouwloos zyn? neen, 'k ga hen wreeken;

HYPERMNESTRA. (voort.

Hen wreeken! en op wien?

LINCEUS.

Op den Tiran.

HYPERMNESTRA, *met schrik.*

Verraader!
Wat dolheid gaat u aan? hen wreeken op myn' Vader!
Gy, die myn' ega zyt, zyn' Schoonzoon?...

LINCEUS, *woedende.*

Ja op hem,
Op dien barbaar, of 'k geef aan het verraad myn stem:
'k Zal gaan tot in de hel, door felle woede ontsteeken,
Ontrukken hem der straf, om my op hem te wreeken.
Laat los!...

HYPERMNESTRA, *valt voor zyne voeten, hem vasthoudende, terwyl hy, overheert door haare smart en zyne woede, in de armen van Erox valt.*

Weêrhou u toch, en zie myn' traanenvloed:
'k Val voor u zelf, en voor een' Vader, u te voet.

LINCEUS, *haar opheffende.*

Gy beeft, en gy verbleekt! 'k bezwyk voor uwe traanen;
'k Zie sidderende uwe angst, terwyl gy my wilt maanen...
Maar hadt my die tiran, die wreede moordenaar,
Het harte niet doorboort, en zonder 't minst gevaar?
'k Herneem myn razerny: wil hem niet meer beschermen.
Gy wederhoudt my!...

HYPERMNESTRA.

Gy zyt doof voor al myn kermen!

LINCEUS, *ſchielyk, zodanig dat Hypermnestra hem niet kan ſtooren.*

Zou hy, de ontrouwe! dus die eeden doen te niet,
Terwyl hy voor 't altaar dat kostlyk bloed vergiet!
Die heilge banden, door hem zelf gevormt, weêr ſlaaken,
Aan zyn verwoede list den Goôn zelf ſchuldig maaken!
Neen, dat gy 't woeden van een ondier niet verſchoont,
Daar gy me een Godſpraak en een' valſchen ſchrik ver-
In al het wanbedryf, dat hy op een komt hoopen, (toont.
Kan noit het ligtgeloof zyn hart tot vreeze noopen:
Hy is vol wreedheid, valsch, geboren tot den haat,
Op ſnoode misdaên tuk, een meester in 't verraad;
Hy raadpleegt ſlegts 't geweld dat zyne zinnen voeden,
't Orakel wendt hy voor, maar de oorzaak is zyn woeden.

HYPERMNESTRA.

ô Neen, verdenk hem niet van zulk een ſnood beſtaan,
't Orakel trof hem fel, 'k zag hem met angst belaân.
Hy kon my hier omtrent geen veinzend hart toedraagen.
Myn' Vader haatende, moet gy hem noch beklaagen.
Ontwyk hem voor het minst.

LINCEUS, *even heftig blyvende.*

Ik hoor naar niets; ik moet
Hem ſneuvlen doen, of hy moet baden in myn bloed.
Zyn ſnoode toeleg is my zonneklaar gebleeken;
Zyn zorg tot myn verderf, al wat hy mogt beſteeken,
Zyn lyfwacht, al zyn volk, 'k vrees niets in deezen ſtaat,
Ja ſchoon hy 't al vermogt; het beeven voegt aan 't kwaad.

HYPERMNESTRA, *buiten zich zelven.*

Ik ben my zelf niet meer... ik vrees voor hen te gader,
De Vader voor den Zoon, en de Ega voor den Vader!
Van welke vyanden ben ik omringt? ik wacht
Vergeesch dat 's Vaders haat, of d'uwen word' verzacht!
Gy waagt u aan 't verderf! kan ik u overleeven?
Kan ik u volgen, als gy doet myn' Vader ſneeven?

Een'

Een' Vadermoorder zien op 't Huwlyks-ledikant?

schielyker.

'k Spil vruchteloos den tyd, wyl toch uw woede brandt;
'k Vergeet, hier toevende, uw gevaar 't geen ik vermeerder.
Zie, waartoe gy vervoert, een die u mint, veel teerder....
Ik sterf, indien gy door myn' Vader wreed vergaat;
Maar vrees, zo gy hem moordt, voor eeuwig mynen haat,
Ja, zo gy niet vertrekt....

LINCEUS, *wanhoopend.*

Ik voel my fel verdrukken!
Zo gy myn wraak me ontneemt, wil dan myn' haat me ontrukken;
Hergeef myn Broedren my, of smoor ten minsten nu
't Erbarmelyk geween, dat ik verraade om u.

VIERDE TOONEEL.

HYPERMNESTRA, LINCEUS, EROX, EGINE.

EGINE, *baastig uitkomende.*

Hoelgy noch in 't Paleis, Mynheer! gy doet my beeven!
Verhaast uw treden toch.

HYPERMNESTRA.

Ach! red uw dierbaar leven!
Vaarwel.

LINCEUS.

Wy scheiden? neen, vertzel my eerder; kom
Ontvlucht slegts een' tiran, en volg uw' bruidegom.

EGINE.

Ik zag den Vorst verbaasd, ontrust, diep in gedachten....

HYPERMNESTRA.

Van 't vluchten te gelyk, was nieuw gevaar te wachten.
Ik zal u volgen, en myn trouw betoonen. Gy,
Verlaat deez' plaats alleen, vrees geen gevaar voor my:
Ik moet noch toeven, om uw vlucht hier voort te zetten,
Den Vorst bedriegende, uw vervolging hem beletten.

Vaar-

Vaarwel. Wilt ge uw bederf? vlieg heen, ontvlucht; gy
Ik ſterf, zo gy voor u my langer beeven doet. (moet...
LINCEUS. (ken.
Weläan, 'k vertrek, ik zwicht, en mooglyk moet ik buk-
Op dien barbaar zou ligt myn woede nu mislukken.
'k Vlieg naar myn' Vader, en verëen my met zyn magt;
Maar dat my den Tiran met hen haast weder wacht';
Met hulp der Goôn kom ik u beter lot verſchaffen,
Myn Broedren wreeken, en dat ſnoode monster ſtraffen.

VYFDE TOONEEL.

HYPERMNESTRA, EGINE.

HYPERMNESTRA.

Helaas! ik vrees, misſchien dat hy den tyd noch rekt!
Myn waarde Egine! ga, zie of hy wel vertrekt:
Dat Erox hem gelei'. Vlieg heen, wil toch niet draalen,
De tyd is dier.

ZESDE TOONEEL.

HYPERMNESTRA, *alleen.*

Dit doet me een weinig adem haalen.
Beſchermt hem toch, ô Goôn! verzekert onze min;
Verduiſtert nu de nacht, en houdt het daglicht in:
Dit Hof, een ſnood tooneel van ramp, van moord en
ſchanden,
Is overſtroomt met bloed van zo veel offerhanden.
Dat ge op dit oogenblik myn 's Vaders komst verhoedt!
ô Waarde Linceus! ach! zo hem de Vorst ontmoet,
Indien, als hy die plaats, zo aklig, door zal treden,
Daar al zyn bloed noch ſtroomt, weêr door die yslykheden
Vervoert, in ramp zich ſtort, myn beê vergeet, en hy....
Ik beef... de Koning... Goôn!... ach! wat voorſpel ik my?
Ik

Ik durf niet by hem gaan ... ik ſchrik hem hier te wachten.
Maar wat geluid klinkt my van verre in 't oor? wat klagten?....
Treft hem het onheil reeds, 't geen ik verhoedde?..vloeit...
Myn oogen zyn verblind.... myn treden zyn geboeid...
Myn zinnen zyn verwart.... waar ben ik?... 't zwaard geheven?...
Hou op, ô wreede Vorst!... heb meêly met myn leven....
Myn klagt verhaast den ſlag!..help Goôn!...het is verricht!
Ach! myn gemaal! uw bloed ſpat my in 't aangezicht.
Ik ſterf!

Zy valt in een' armſtoel neder.

ZEVENDE TOONEEL.

HYPERMNESTRA, DANAÜS, IDAS.
Lyfwachten met toortſen.

DANAÜS, *in 't verſchiet.*
Ik hoor haar ſtem, kom Idas, treên wy nader;
ô Ja, zy is 't; zy zwymt; ik zie dat zy haar' Vader
Getrouw was in zyn' wraak: ze is roereloos, verwart
Van zinnen, blyft bedwelmd door de al te felle ſmart.
Hy nadert Hypermnestra. (wen?...
Myn Dochter! antwoord my, mag ik voor zeker hou-

HYPERMNESTRA, *in verbystering.*
Myn Vader!...'t is gedaan!... ô ramp!... gy kunt aanſchouwen....
Ik ben geſcheiden!.. ach!.. gy brouwde my dit leet!...
Ik ben myn ega kwyt!... ô wanhoop al te wreed!...
ô Godſpraak!... droevig lot!... ô nacht vol yslykheden!...

DANAÜS.
De wroeging treft uw hart; laat u thans overreeden,
Want gy verzekert my myn leven en myn rust,
Uwe yver, liefde en trouw zyn my hier door bewust.
Schoon gy my eerst weêrſtond, ons trachtte te verraaden;

'k Vindt

'k Vindt nu myn Dochter weêr, 'k vergeet die euvelda-
Hypermnestra ſtaat op. (den.
Vergeet in mynen arm een' ſtervling, zo verächt,
Dien gy op 't hoog bevel der Goden hebt geſlacht!
Door dwaas berouw ontroert, kunt ge in myn armen beeven!
Berouwt u dan de zorg voor 's Vaders dierbaar leven?
Uw' Vader zy u waart, volg uwer Zustren ſchreên.

HYPERMNESTRA.

Vergeef dit oogenblik, myn Vader, myn geween;
Ik zou onmooglyk noch myn ramp vergeeten konnen.
„Ik mogt my hier verraên.
Tegen Danaüs.
Van droefheid overwonnen,
Gedoog dat ik vertrekk' ter plaatſe, daar ik, om
Te ſtuiten myn berouw, beween' myn' bruidegom.

ACHTSTE TOONEEL.

DANAÜS, IDAS.

DANAÜS.

Ja deeze laatſte ſlag deedt mynen haat ſteeds vreezen;
Zyn ega doodde hem, en zulks heeft moeten weezen:
't Verdrag, waarin zy nu haar Zustren heeft verzeld,
Als een beſluit der Goôn, rechtvaardigt myn geweld.
Maar ik kan niet genoeg op haar geween vertrouwen;
Of ik gewrooken ben, ga ik thans zelf beſchouwen.

NEGENDE TOONEEL.

DANAÜS, IDAS, EGISTUS.

EGISTUS, *baastig uitkomende.*
Gy wordt verraên, Mynheer! en Linceus is 't ontvloôn.

DA-

DANAÜS.

Ô Hemel! Linceus! hoe!...

EGISTUS.

Gy zyt bedrogen.

DANAÜS.

Goôn!

EGISTUS.

Hy ziet uit Argos vest door Erox hem geleiden.

DANAÜS.

De ontrouwe! ik raas van ſpyt. Laat ons niet langer beiden;
Kom, volg my, Idas, vlieg, herſtel myn dwaling, maak
Dat noch deez' eigen nacht hem weêrgeeve aan myn wraak.

Einde van het Derde Bedryf.

VIERDE BEDRYF.

EERSTE TOONEEL.

't Blyft nacht.

HYPERMNESTRA, EGINE.

HYPERMNESTRA.

Wel nu, is hy 't ontvlucht? heb ik myn' wensch ver-
Egine? (kregen

EGINE.

ô Ja, Mevrouw! door onbekende wegen
Heeft Erox hem geleid, en uit deez' wal gebragt.

HYPERMNESTRA.

Ach! 'k vrees myn' Vader noch, die hem te vinden tracht.
Hy riep den zynen toe, door woede en ſpyt verbolgen:
Ik ben misleid, verraân; men doe hem voort vervolgen.
Hy wil zyn bloed; vliegt heen, door feller wraak geport,
Wyl hy zich had verbeeld, dat ik zulks had geſtort,
En hy geen middel ziet om Linceus hier te vinden.
Maar mooglyk, dat zich reeds ontmenschten, onder win-
EGINE. (den....
De nacht begunſtigt u, Mevrouw! verban uw' ſchrik;
'k Verzuimde uw dier belang geen enkel oogenblik.
'k Verborg zyn' naam, ik wist zyn ſtoutheid te bepaalen;
'k Misleide voorts den Vorst in Linceus te achterhaalen;
'k Heb in die ballingſchap, zo vol afſchuwlykheid,
Verr' buiten Argos wal, een' ſchuilplaats hem bereid,
Daar hy, vry van gevaar, van niemand wordt vernomen;
Terwyl uw bruidegom het daglicht voor zal komen.
Hy is in zekerheid, 'k bid twyffel toch niet meer.

HYPERMNESTRA.

Gy ſchenkt myn beevend hart een weinig kalmte weêr.
'k Verlies hem; maar hy leeft: dit mindert myne rampen.

Men

Men vindt, wanneer men met een lot zo fel, moet kampen,
Een ſchaduw van geluk in mindre tegenſpoed.

EGINE.

'k Vrees ſlechts voor u, en voor uw Vaders overmoed:
Zal hy aan u die list, ſchoon heilryk, oit vergeeven,
Die aan zyn wraak belet om 't offer te doen ſneeven,
En, ondanks zo veel bloeds, op nieuws door vrees bekneld,
Ontweldigt aan zyn wit de vrucht van al 't geweld?
Ach! wat vervoering is niet van zyn drift te vreezen?
Hoe zult gy best, Mevrouw! voor 't onheil veilig weezen?
Wat is 't dat in deez' nood een ſchuilplaats u verſchaft?

HYPERMNESTRA.

'k Geloofde nimmer, hem te redden ongeſtraft.
Myn Vader moest misleid; hy moog' my vry vervolgen,
Ik vrees veel min voor my, zyn gramſchap, hoe verbolgen.

EGINE.

Wat hóor ik? ach! Mevrouw, hy nadert ons, ik ducht....
Hy is vervoert van ſpyt; zorg dat ge hem ontvlucht.

TWEEDE TOONEEL.

HYPERMNESTRA, DANAÜS, EGINE, IDAS, EGISTUS. *Lyfwachten met toortſen.*

Vertrek. DANAÜS, *tegen Egine.*

Tegen Hypermnestra.

Gy, blyf, ondankbre!

EGINE, *in 't heen gaan.*

Ontmenschte wreedheid! Goden!

DANAÜS. (den.

Myn lyfwacht, boeij haar; voort, gehoorzaam myn gebo-

Tegen Idas. *Zy wordt geboeid.*

En gy, wyl Linceus is deez' wal ontkomen, ga,
En ſpoor van Argos af de duistre paden na.

Tegen Egistus. (den,

Gy, vlieg naar de Inachus, vervolg hem langs haar boor-
Beſpied de wegen, en doorzoek de heimlyke oorden.
Haast u; myn heil rust op uw zorg, die 'k heb beproefd,

Want nu is 't voor myn rust altoos te lang getoefd.
Zy vertrekken met de Lyfwachten;
Trouwlooze! ik ben door u met zo veel ramp belaaden;
Daar ge een' gedoemden red worde ik door u verraaden.
Myn oogmerk, angst, gevaar, myn grimmigheid en magt,
Ja 't hoog beſluit der Goôn, 't is all' van u veracht.
't Is 't minst noch van dien hoon, uw pligt aan my t'ontrekken,
'k Moet zelf ten ſpeeltuig aan uw ſnood bedrog verſtrekken:
Het bloed, dat ik begeer, hebt gy aan my beloofd,
'k Heb 't offer u betrouwd, gy hebt het my ontroofd.
Misſchien hebt gy myn' val gezworen aan dien ſnooden;
Weêrhieldt myn magt u niet, ligt zoudt gy zelf my dooden.
HYPERMNESTRA.
Gy doet my beeven door die yſſelyke reên;
Wy zyn by u verdacht van wreede gruwlykheên!
Hoe! zoudt gy waanen!... ach! kunt gy my dus verdenken!...
ô Goôn!... doorſtoot my 't hart, maar wil myne eer niet krenken.
DANAÜS.
Die was myn' wil te doen, zelf blindeling, maar niet
Dat gy uw' Vader ſtout veroordeelde en verliet.
Zo ik aan u dien moord onwettig hadt geboden,
Ik droeg alleen de ſchuld voor 't hoog gerecht der Goden.
Maar gy dorst my verraân; vrees myne gramſchap vry,
De ſtraf die 'k ben verpligt aan uw verradery.
Gy ſpant tot myn verderf met myne haatren t'zaamen.
Gerust voor myn gezicht, en ontrouw zonder ſchaamen;
Verr' dat gerecht verwyt uw ziel bezwaaren zou,
Volhard gy in 't bedrog, en weet van geen berouw.
HYPERMNESTRA.
Wat noopt my tot berouw? myn zorg voor Linceus leven?
Een list die ik, door u gedwongen, heb bedreven?
Gerechte Goôn! berouw! om dat ik heb geteld
Een pligt zo heilig, meer dan zulk een ſnood geweld?
Moest dan 't heeläl, my wreed, gelyk myn Zustren noemen?

Met

Met haar vereenigd; my met afschrik ook verdoemen?
My eeuwig vloekende, vertellen 't nageslacht,
Dat ik, in ketenen, myn' ega hadt veracht?
Dat ik door laffe vrees myn' eed niet hadt gehouwen?
Dat ik hem hadt gered, en zulks my kon berouwen?
Neen Vorst! verwacht zulks niet; myn hart blyft nu be-
Van 't eindloos harteweê dat snooden fel bestryd. (vryd,
Myn Zusters zyn ten prooi der yselykste plaagen,
Der wroeging, die haar ziel in eeuwigheid zal knaagen;
Zy vinden nimmermeer vermindring haarer pyn,
Die van haar egaas zelf de wreede beulen zyn,
En die, door woest geweld en meineed aangedreven,
Het huwlyk niet alleen, maar ook natuur doen beeven.
Ik zie haar bruidegoms, bebloed, met naar gesteen
Haar slaap verstoorende, 's nachts waaren om haar heen;
Ik zie haar sidderen, en vluchten voor die spooken,
Die haar vervolgen en alöm met schrik bestooken,
Gewapend met dat staal, 't geen haar verwoede hand
Die ongelukkigen in 't harte heeft geplant.
Voor my, ik heb alleen eens Vaders haat te vreezen;
Ik moet, ondanks my zelf, 't doel zyner gramschap wee-
Maar schoon gy straft in my een' ega welk' ik dien', (zen:
En ik myn ketenen noch moet verzwaaren zien,
Schoon gy my bannen wilt, of myne straf volvoeren;
De boeijens, ban, noch dood, niets kan myn hart ontroeren;
Als ik myn' ega red, aan hem betoon myn trouw,
Kan niets my noopen, zelf tot geen geveinst berouw.

DANAÜS.

Ontrouwe! daar gy hem dorst aan myn wraak onttrekken,
Vermeet ge u niet alleen uw misdaad te bedekken,
Maar durft noch roekeloos voor myn vergramd gezicht,
Uw Zustren hoonen om 't volbrengen haarer pligt;
En in die hartstogt, die uw ziel verblindt, noch roemen
Uw deugd, die niets is dan uw' gloed, dien 'k moet verdoe- (men.

HYPERMNESTRA.

Myn' gloed!..ach! de eer alleen, die huisvest in myn' geest,
Hadt Linceus in 't gevaar deez' nacht ten steun geweest,

Maar van 't geen ik beſtond, dat noch myn hart blyft achten, (ten;
Beroemt myn ziel zich niet, noch wil geen lof verwach-
Ik diende 't Huwlyk, door myn Zusteren verraân;
't Is om haar ſchuld alleen, dat elk verzet moet ſtaan.
'k Beklaag my aan den Goôn, die onverzetbre Goden!
Die 't ſchuldig ſchynen my door hunne wet geboden;
Ik ſchaamde my, dat ik moest veinzen, 't dierbaar bloed
Te ſtorten door myn hand, toen ik het heb behoed;
Ik bloosde om zulk een list voor u in 't werk te ſtellen,
Ik vreesde een oogenblik myn Zustren te verzellen;
Ik haat te veel haar woên dan dat ik zulks vertoon',
'k Beklaag haar, maar verwacht noit dat ik haar verſchoon'.

DERDE TOONEEL.

DANAÜS, HYPERMNESTRA, IDAS.

IDAS.

Myn Vorst! in deze ſtad, en buiten haare wallen,
Is 't al bezichtigd, maar 't is vruchtloos uitgevallen.
Het volk van Argos zag met wederzin deez' nacht,
Zelf tot hunn' haartſteên toe, beſpieden door uw wacht.
Mynheer! misſchien heeft hy op zee de vlucht genomen,
Begunſtigd van den wind, is hy het ligt ontkomen;
Of mooglyk dat hem hier noch iets ten ſchuilplaats ſtrekt,
Daar hy zich voor het oog van zyn vervolgers dekt.
Wanneer het daglicht zal de duisternis verſtooren,
Gelukt het ons misſchien zyn ſchuilplaats op te ſpooren;
Men wacht de wederkomst van 't andre krygsvolk.

DANAÜS.

Gy,
Ga heen en wacht hen op.

HYPERMNESTRA.

„ô Goôn! begunſtigt my!

VIERDE TOONEEL.

HYPERMNESTRA, DANAÜS.

DANAÜS. (meeren,

Trouwlooze! ik zie uw hoop met myn verdriet ver-

Maar

Maar vrees, myn gramſchap, die verdubbelt, te braveeren.

HYPERMNESTRA.

„ ô Ja, ik vlei my noch! *De dag breekt aan.*

VYFDE TOONEEL.

LINCEUS, *geboeid*; HYPERMNESTRA, DANAÜS, IDAS, EGISTUS. *Lyfwachten.*

HYPERMNESTRA, *zich omwendende, met ſchrik.*

ô Goôn!... wat yslykheid!

LINCEUS, *verbaast*; *tegen de Lyfwachten.*

Wat zie ik? wreeden! hoe! waar hebt gy my geleid?

HYPERMNESTRA.

Rampzaalge! Linceus! ach!..'k zie alles t'zamenſpannen...
Myn bruîgom!

LINCEUS, *tegen Hypermnestra. Tegen Danaüs.*

Gy geboeid!... ô Hoofd der aartstirannen!

DANAÜS

Dacht gy een' Vorst te ontvliên door haar bedriegery?

LINCEUS.

Hoe! dacht ge dat ik zo laf hartig was als gy?
Dat, daar ik d'ondergang der mynen moest aanſchouwen,
Die gy vermoorden deedt door hunne ontmenschte vrouwen,
Terwyl hun rookend bloed met ſtroomen tot my vlood,
De vlucht myn oogmerk was?... Tiran! het was uw dood;
'k Vloog daartoe heen; myn bruid alleen kon u behoeden,
Zy wederhield myn ſchreên, myn' arm, en't felle woeden:
Gy zyt aan haar geſmeek, haar traanen en geween
Verpligt het leven, ſnood bevlekt met gruwlykheên;
En daar ge haare hulp moet danken uw verſchooning,
Zyn boeijens, ja misſchien de dood nu haar belooning!
ô Goden! ach! ik beef! waar is zy toe gebragt?
Ik liet, ô wreede! haar in uw verwoede magt!
Door uwe razerny doe ik myn ega ſneeven.

Tegen Hypermnestra.

Wat loon voor uwe deugd!

DANAÜS.

Haar misdaad is uw leeven.

LINCEUS.

Weläan, zie hier myn borst, ſtoot toe, waar wacht gy naar?
Straf my, en niet uw kind; ik heb 't verdient, Barbaar!
Ik liet u 't levenslicht; 'k deedt haar in banden zwoegen;
Ik hadt uw' dood beſtemd; wilt uwe wraak vernoegen;
Stoot toe; ontruk myn oog dit ſchriklyk ſchouwſpel, hier
Myn bruid geboeid, en daar een woedend Tygerdier.

DANAÜS.

Ik zal uw razerny een ſchriklyk lot verſchaffen.
Het is te weinig om door 't ſtaal dien hoon te ſtraffen.
Gy wilde mynen dood, en waart daartoe bereid;
Gy geeft my zelf bericht van zulk een' gruwlykheid;
Gy wettigt door uw woên de Godſpraak van de Goden,
Die my uw wis bederf op 't plechtigſte geboden.
Ik ben uw' dood verpligt, zelf aan myn volk en kroon;
'k Vervul uw heilloos lot door uw' verdienden loon.
Myn lyfwacht!

LINCEUS.

Snood tiran! bedrieger!...

HYPERMNESTRA.

Ach! myn Vader!

LINCEUS.

Moet ik gelyk zyn een' verachtelyk verraader!

DANAÜS.

Men breng hem uit myn oog.

HYPERMNESTRA, *de Lyfwacht weêrboudende.*

Laat af, ô wreeden! neen
Ontmenschten; welk bevel! ô Goôn! wat yslykheên!
Waar worde ik toe gebragt?... gy doet my 't harte beeven.
Begeert gy bloed, ſtraf my, maar laat myn' ega leeven.
Myn Vader! toen hy 't lot der zynen hadt gehoord,
Wierdt hy door felle drift tot woeden aangeſpoort,
Niets ſcheen in ſtaat te zyn, zyn gramſchap in te toomen;
Maar toen hy mynen ſchrik myn angſten hadt vernomen,
Toen ik door myn geween weêrſtondt zyn razerny,

Wierdt

Wierdt hy verwonnen, en geraakt door 't medely:
Hy, schoon zo fel gehoond, beloofde op al myn smeeken,
Dat hy 't ontvluchten zou en zich op u niet wreeken.
De traanen zyner bruid verzachtten zyn geweld;
Die zelve traanen zyn by u dan niet geteld?
Hy hoorde naar zyn' pligt en 't medely te gader;
Hy zwichtte voor de min, zwicht voor natuur, myn Va-
DANAÜS. (der!
Gy smeekt my vruchteloos, die heeft op my geen magt.
Den naam van Vader, en myn wet hebt gy veracht.
Dat ik my wreek, u straf, doet my myn' wensch verwer-
Terwyl gy hem bemind zal hy voorzeker sterven. (ven;
Ik spil den tyd vergeefsch in 't dreigen myner wraak.
Bereid voor 't hof zyn straf; 'k wil dat men hem bewaak'.
Gaat heen, verwydert hen.

LINCEUS.

Vaarwel, getrouwe! ô Goden!
Myn dood laat u ten prooi aan 't woeden van dien snoo-
Myn straf is ysselyk. (den!

HYPERMNESTRA.

Ik sterf, zo gy vergaat.

ZESDE TOONEEL.

DANAÜS, IDAS.

DANAÜS. (staat;
En gy, voorkom het volk, 'k maak op uw voorzorg
Strooi overal 't gerucht hoe die ontrouwe zielen,
Besloten om uw' Vorst moorddadig te vernielen,
Maar door myn Dochteren gestraft zyn om hun schuld:
Dat zonder haare hulp de Godspraak was vervuld;
Dat Hypermnestra zulks bewust, als een ontaarde,
Door laffe min verleid, haar' snooden Linceus spaarde.
Maak dat gy 't medely van 't algemeen verwint,
Dat zyne straf ook zyn gedachtenisse verslind',
Laat onze voorzorg geen voorzichtigheid ontbeeren,
Op dat zelf 't staatsbelang myn wraak doe triomfeeren.

Einde van het Vierde Bedryf.

VYFDE BEDRYF.

EERSTE TOONEEL.

DANAÜS, IDAS.

DANAÜS.

Is tot de toeſtel van zyn ſtraffe 't all' verricht?

IDAS.

Myn Vorst! de Houtmyt is omringt van 't volk, en ligt
Zal Linceus dien noch in dit oogenblik betreden.

DANAÜS.

Zyn ſtraf is noch gering; maar dient ge uw' Koning heden?
Wat werkt de Godſpraak uit? 't gerucht, 't geen uw beleid
Op myn bevelen, heeft in Argos wal verſpreid?
Met welk een oog zal 't volk op dezen dag aanſchouwen,
Het oeffnen myner wraak ter ſtraf van dien ontrouwen?

IDAS.

Ik heb de gantſche ſtad met dat gerucht vervult,
Waarvan gy haast, myn Vorst! de vrucht genieten zult,
't Volk was bekend, dat eêr Egyptus 't ryk verheerde,
Hy door zyn Zoonen reeds uw' ondergang begeerde;
Men kon ligt denken, dat die wreede Schoonzoons nu,
Zich heimlyk tot verraad verbonden tegens u; (dig,
Dat Linceus, als hun hoofd of helper, gantsch rechtvaar-
Om zulk een ſnood ontwerp der wreedſte ſtraf is waardig.
Men zegt: *de Godſpraak eischt hun aller dood: ook wordt*
Een bloed, by Koningen verdacht, gerust geſtort.
En dat te ſpaaren, als de Goôn het zelve wraaken,
Is zich rampzalig, en met eenen ſchuldig maaken.
Van eenigen, by wie 't Orakel is verdacht,
Wordt Linceus noch beklaagt, en 't Godendom veracht.

DANAÜS.

Wat legt my aan die reên zo roekeloos gelegen?
't Is maar van weinigen; daar zyn veel andren tegen,
Die ik met minder list op 't zekerst' zie misleid;

Hoe

Hoe veelen zyn verſmoord in hunne onwetenheid,
Of will'ge ſlaaven van hunne ydele gedachten,
Die hunne dwalingen als nutte deugden achten!
't Staat alles my ten dienst; Egyptus afgewend,
Hun misdaân, het gerucht in 's volks gemoed geprent.
Wat aangenaame rust kan zulks myn ziel verwekken!
Ja, Linceus wordt geſtraft, myn vreugd kan 't my ontdekken:
Ik ben gewroken, Goôn! myn wenſchen zyn voldaan.

IDAS.

'k Zie met verhaaste ſchreên komt iemand herwaarts aan,
Uw' laatſten vyand is alreê beroofd van 't leeven.

TWEEDE TOONEEL.

DANAÜS, IDAS, EGISTUS.

DANAÜS.

Wel nu, Egistus! heeft men Linceus reeds doen ſneeven?

EGISTUS.

ô Neen, het oproer ſmeult, en barst haast uit, Mynheer!

DANAÜS.

ôHemel!.. hoe!.. weläan, 'k voorkoom' of ſtuit' het weêr.

EGISTUS.

't Volk mort, het meêly werkt, men zoekt voor hem verſchooning,
Men twyffelt aan zyn ſchuld; ik ducht voor u, myn Koning!
Om zo veel moorden, om uw gramſchap, en 't getal
Van Linceus vrinden; maar ik vrees noch bovenäl
Uw Dochter, thans geboeid, door wanhoop fel beſtreden,
En 't medelydend volk, waarvan ze is aangebeden:
Ik beef te meer, om dat dit volk, in toomloosheid,
Te dikwils tot gemor en oproer is bereid;
Het mededogen doet in woede hen ontſteeken,
En meer dan een brandt van begeerte om zich te wreeken.
Misſchien zo Linceus zelf nu aan hun oog verſcheen....
Ik was ontroert, myn Vorst! en kwam voort herwaarts heen.

DANAÜS.

Breng Hypermnestra hier.

EGISTUS.

Vorst! zal men hem het leven
Noch op dit oogenblik....

DANAÜS.

Of ik hem wil doen sneeven?
ô Ja, ga heen, men slagt' hem voort voor hun gezicht;
Dat zyn gerechte straf den muiteren verpligt'....
ô Neen, men waage niets... Egist! men doe hem dooden,
Maar in 't geheim. Ga heen, gehoorzaam myn geboden,
Dat Argos dezen dag my dus bevredigt noem',
En myn vermomde toorn als goedertieren roem'.
Gy, hou myn wacht gereed, en wil op alles letten,
Maar doe vooral 't paleis dit oogenblik bezetten.

DERDE TOONEEL.

DANAÜS, *alleen.*

Hoe! dit geringe volk durft hunnen Vorst weêrstaan!
En die verachte hoop brengt schrik en siddring aan!
Maar neen, ik zal welhaast hun razerny betoomen;
Die slaaven hunner waan, wier zwakheid hen doet schroo-
Weêrstreven het geval, in hun bestaan verblind, (men,
Een oogenblik verwoed, als hen hunn' drift verwind.
Ik dacht aan 't staatsbelang voor hunner aller oogen
Zyn straf te zyn verpligt; maar 'k vind my zelf bedrogen.
Nu hy het medely in hunne ziel verwekt,
Zal hy voor hun gezicht niet sterven, maar bedekt:
Terwyl myn gramschap zal met ongeduld verwachten,
Dat ik het laatste van die offers zal zien slagten.

VIERDE TOONEEL.

HYPERMNESTRA, DANAÜS.

HYPERMNESTRA, *geboeid.*

'k Omhels uw kniën, Vorst! wat onverwacht bericht!

Is

Is 't vonnis opgeſchort? of heeft men zulks verdicht?
Is 't waarheid dat uw ziel, geraakt door 't mededogen,
In 't einde met myn ſmart en droefheid is bewogen?
Wat Godheid is zo goed, zet uwe gramſchap neêr,
En geeft me een' Vader en een' waarden Bruſgom weêr?
Maar hoe! daar gy uw kind verbaasd doet herwaarts keeren,
Kunt gy van haar gezicht, helaas! uw oogen weeren!
Vergeef het my; ik beef daar ik u ſpreeken mag.
Het ongelukkig hart hoopt niet dan ſiddrend'; ach!
Bepaalt gy mynen ramp, door Linceus my te ſchenken?

DANAÜS.

Wat durft gy van myn hart, zo fel beledigt, denken?
Dat ik zyn vonnis ſtuit? ik hem van ſtraf bevry?
Neen, neen, hy zal vergaan, ken dus myn razerny.

HYPERMNESTRA.

Hy zal vergaan! wel nu, braveer dan myn gebeden,
Smoor al 't verwyt, vervul all' myn rampzaligheden;
Maar gy, die hem dus dreigd, beef voor u zelf met een.
Gy brandt om in het bloed myns bruidegoms te treên:
Bezef toch uw gevaar, zo gy hem wilt doen ſterven;
'k Ontving hem van uw hand; 'k moet hem beweenen! derven!
Hoe deernis waard, beroofd van hoop, gedoemd ter ſtraf,
Hangt mogelyk van hem het lot van u noch af;
Vrees hem in Argos wal, daar 't meêly werkt, te ſlagten.
Vrees voor de wraakzucht, van een woedend volk te wachten.
'k Moet zulks u doen verſtaan, en hem getrouw zyn; hy,
Hy is myn bruidegom, ja Linceus is voor my.
Gy zyt niet meer myn Vorst, gy zyt niet meer myn Vader,
Gy zelve hebt verraân die waardigheên te gader,
Tot razerny gereed die u geheel omringt,
Zo ik 't ontzag verlaat, zyt gy 't die 't my ontwringt.

DANAÜS. (wen!...

Wat hoor ik? welk gerucht! wat oproer! hoe! de ontrou-
Verraderes! uw ſpyt heeft dit verraad gebrouwen.

Hy-

HYPERMNESTRA.

„ Wat wacht ik noch in 't eind'!

VYFDE TOONEEL.

DANAÜS, HYPERMNESTRA, IDAS.

DANAÜS.

Myn waarde vriend! hebt gy
Myn lyfwacht hier gereed?

IDAS.

Myn Vorst! zy volgen my.

DANAÜS. (den...

Treê herwaarts met hen aan... men ſtuit' het onderwin-

ZESDE TOONEEL.

HYPERMNESTRA, DANAÜS, *aan het hooft van zyn Lyfwachten*, LINCEUS, *aan het hooft van 't Volk*, EROX, IDAS.

LINCEUS, *tegen het Volk.*

Weêrhoudt een oogenblik uw vlyt myn waarde vrin-
Ik wil niet dat ge om my u ten verderve wend. (den!

Tegen Erox.

Gelei hen door uw zorg.

Tegen Danaüs.

De Hemel is in 't end'
Rechtvaardig, en wil my aan uwen haat ontrukken,
Tiran! gy ziet my vry, uw wraakzucht moet nu bukken.
Dit volk, het welk u thans uw gruwlen heeft belet,
Verbrak myn boeijens, en heeft dit paleis bezet. (ren!
Gy, myner Broedren beul, doet noch myn ſmaad vermeê-
Gy boeit myn bruid, die door uw woede moet verteeren?
Maar zonder meer verwyt moest ik my wreeken, 't hart
Doorſtooten....

Hy wil Danaüs naderen, maar Hypermnestra wederhoudt hem.

HY-

HYPERMNESTRA.

Hemel! ach!...

LINCEUS.

Ik beef voor haare ſmart;
Zy acht een' naam, dien gy met ſchande hebt belaaden.
'k Eerbiedig haar!... maar vrees myn liefde te verraaden,
Ja ſchrik noch dwingeland!... ik blyf voor u geen borg....
Aanſchouw vry al dit volk, 't ſtaat onder myne zorg,
Ik kan alleen haar woede ontvonken of weêrſtreeven.

HYPERMNESTRA.

ô Goôn!

LINCEUS.

Geef my myn bruid, of ſidder voor uw leven.

HYPERMNESTRA.

Ach! Linceus!

DANAÜS.

Waartoe heeft my 't noodlot nu gebragt!
Tegen Idas.
Beſcherm uw' Vorst, weêrhou de muiteren met kracht.

LINCEUS.

Ik zeg geef my myn' bruid.

HYPERMNESTRA.

Ach! Linceus! ach! myn Vader!
Wat blinde gramſchap, Goôn! vervoert u bei te gader?
Wat gaat gy waagen in dit yslyk oogenblik?
DANAÜS, *tegen Hypermnestra. Tegen Linceus.*
Woudt gy my buigen? Gy, verwacht gy dat ik ſchrik?

LINCEUS.

Tiran! uw razerny....

HYPERMNESTRA.

ô Lot vol yslykheden!

DANAÜS.

Uw dreigen is vergeefs.

LINCEUS.

ô Monster! zonder reden.
Bevryden wy myn bruid, myn vrinden, kom treedt toe.
Beef!... *Het Volk treed een weinig toe.*

DA-

DANAÜS.

Dat een feller ſchrik u zelf dan beeven doe.
Of wederhou dit volk, of zie de ontrouwe dooden.

Hy zet een Pook op zyn Dochters borst.

LINCEUS.

Hou op! ô wreedaard! ach! myn waarde bruid! ô Goden!

HYPERMNESTRA.

Ach! laat my ſterven, ja, dat ik de ſtraffe ly'!

LINCEUS.

ô Hemel!

DANAÜS, *het ſtaal opgeheven houdende.*

'k Zeg u noch, vrees myne razerny.
Vlucht met die muiters, of gy zult in haar aanſchouwen
De ſtraf voor haar verraad, uw woede, en dier ontrouwen.

LINCEUS, *ontroerd.*

Waar ben ik?

Het Volk nadert een weinig.

Vrinden! ach! een enkel oogenblik!
Myn leven ſtaat aan u, uw hulp verwekt my ſchrik.
Ach! treedt niet nader, Goôn! de wanhoop doet my ſneeven,
Aanſchouwt het moordgeweer, op myne bruid geheven.
Ach! al myn bloed ſtremt in dit yſelyk gevaar,
ô Hemel! 'k heb dit ſtaal, maar vruchteloos. Barbaar....

Men hoort een nieuw gerucht van oproer aan de zyde des Tirans.

ZEVENDE TOONEEL.

HYPERMNESTRA, DANAÜS, LINCEUS, EROX, IDAS, EGISTUS. *Lyfwachten en 't Volk.*

EGISTUS.

Deez' poort is overmant, myn Vorst! wil my verſchoonen, Gy moet ontvluchten, want het volk wil Linceus kroonen.

Linceus bedient zich van dit oogenblik van ontroering, vliegt ſchielyk naar zyn Bruid op den voorgrond van het Too-

Tooneel; het volk van Erox valt de Lyfwacht van den Dwingeland aan; Danaüs, door Erox ontwapend, en afgekeerd naar de andere zyde, grypt naar 't geweer van zyn Vertrouweling, 't welk door Erox wordt belet, het ſtaal hem op de borst houdende; Hypermnestra, door Linceus den Tiran ontrukt zynde, is in de armen haars bruidegoms; Danaüs wil zyn Soldaaten den moed doen hervatten, maar 't volk doet hen vluchten.

LINCEUS, *tusſchen Hypermnestra en Danaüs inſchietende.*

Ontvlucht aan uw' tiran.

DANAÜS, *het ſtaal aan Egistus ontrukkende.*

Dat ik uw hulp verwerv'
Myn volk!.. 't is dan gedaan. Gy doet hen vluchten! 'k ſterf!
Hy doorſteekt zich.

HYPERMNESTRA, *Danaüs naderende.*

Myn Vader! Goôn!

DANAÜS.

Wyk, gy doet myn woôn vermeêren,
Uw ſnoode min moet door myn' val nu triomfeeren.
Ik zogt te wreeken op de Zoons, Egyptus ſchuld;
't Orakel was verſierd, en gy hebt dat vervuld.
Verraaders die me omringt! ô ydle gramſchap! wreeden!
Onnutte wraak! ô lot vol van afſchuwlykheden!
Egistus voer my uit deez' wreede plaats, ô ja,
Ik ſterf te ſchandlyk, zo ik voor hun oog verga.
Men brengt hem binnen.

ACHTSTE TOONEEL.

LINCEUS, HYPERMNESTRA.

LINCEUS, *tegen Hypermnestra, die haaren Vader volgen wil.*

Waar gaat gy heen, myn waarde?

HYPERMNESTRA.

Ik zie myn' Vader ſneeven!
Ach!

Ach! Linceus! ik bezwyk van ſchrik! moet ik niet beeven?..

LINCEUS, *haar ontboeijende.*

Ach! laat voor 't minst deez' dag, berucht door ongeluk,
Door uwen bruidegom verzachten uwen druk.

NEGENDE TOONEEL.

LINCEUS, HYPERMNESTRA, EROX, *aan het hoofd van eenig Volk van Argos.*

EROX.

Mynheer! 't is all' in rust, het volk is vol verlangen,
Gy hoort zelf hun gejuich, zy wenſchen u te ontfangen;
Haast u, op dat gy aan hun oogen u vertoont,
Het heeft u thans gered, en wil u zien gekroond.

LINCEUS.

Ik volg u, waarde vriend!... vertrekken we om de pligten,
Aan myner Broedren asch op 't plechtigst' te verrichten.

E I N D E.